

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ปรับปรุงแก้ไขตัวเอง

ก่อนจึงหัน

เรื่องการก่อสร้างสุมสี่สุมห้าเหล่านี้ให้ระวังนะ จับได้แล้วไล่ออกจากวัดเลย เราไม่ได้เห็นอิฐปูนหินทรายเลิศกว่าธรรม เลิศกว่าศาสนานะ อย่าเอาอันนี้มาอวดธรรม เต็มโลกเต็มสงสาร โลกมีแต่กองทุกข์เป็นไฟเผาโลก มีแต่เป็นบ้ำกับสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น อย่าเอามาเหยียบศาสนา เวลาเราไม่อยู่นั้นแหละมันมี ๆ ตลอด ผมมาที่ไรผมจับได้ ตลอด ๆ แล้วค่อยเหยียบ ๆ เวลาเราไม่อยู่ บุกเข้ามา ๆ มหาโจรนะ เหล่านี้ไม่ได้วิเศษนะ ถ้าสิ่งเหล่านี้วิเศษแล้วพระพุทธเจ้าไม่ต้องมีในโลกนี้ ให้จำไว้ทุกคน รุกล้ำเข้าไปเรื่อย ๆ ไปทุกแห่งทุกหน ผมไปดูตอนเช้าตอนเย็น ไปเที่ยวดู มันบุกเข้ามาเรื่อย ๆ มันเลยเห็นสิ่งเหล่านี้เลิศเลอเป็นเพราะอำนาจคลื่นกิเลสมันเต็มโลกเต็มสงสาร มีแต่ทั้งนั้นธรรมไม่มี ไปที่ไหนจึงมีแต่สิ่งเหล่านี้ ดูไม่ได้นะ

มันเป็นยังงัยวันหนึ่ง ๆ อยู่กันยังงัย อยู่ชมอิฐปูนหินทรายเหรอ ไม่ได้ชมอรรถ ชมธรรมด้วยสติด้วยปัญญาศรัทธาความเพียร แก้กิเลสตัวมันเป็นบ้ำอยู่นั้นบ้างเหรอ มันเป็นยังงัยพระเณรเรานี้ละ วันนี้ก็ ๔๓ องค์ เมื่อวานนี้ ๔๗ รุกล้ำเข้ามาเรื่อย ๆ ไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไร ผู้แบกผู้หามจะตายแล้วนะ นักจจริง ๆ นี่มันจะเอาวัตถุส่วม ๆ ถาน ๆ นี้มาแข่งธรรมมาแข่งวัดแข่งวาเวลานี้ละ สิ่งเหล่านี้มันขึ้นเร็ววะ เรื่องของกิเลส ขึ้นได้รวดเร็วมองไม่ทัน

หลังจึงหัน

วันที่ ๓๐ เมื่อวานนี้ทองคำและดอลลาร์ไม่ได้เลย เรียกว่าดับเครื่องไม่ใช่พัก เครื่องธรรมดา ดับเครื่องเลยเมื่อวานนี้ ทั้งทองคำและดอลลาร์ไม่ได้เลย ทองคำที่ได้หลังจากมอบแล้ววันที่ ๑๑ นี้ได้ ๓๙ กิโล ๙ บาท ๒๓ สตางค์ ก็นับว่าได้เร็วอยู่ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๕,๐๙๘ กิโลครึ่ง นอกนั้นก็ไม่มีพูดอะไรแหละ ดอลลาร์ก็ไม่พูด ทองคำเป็นจุดสำคัญจึงต้องพูด เกือบจะพูดว่าทุกวันนะ พักเครื่องบ้าง ก้าวเดินบ้าง วิ่งบ้าง ต้องอย่างนั้นซิ ช่วยชาติต้องอย่างนั้น ต้องหมั่นกันเรื่อย ๆ

เป็นยังงัยละฟังเสียงที่แผด ๆ ก่อนจึงหัน นั้นละเสียงธรรม ถ้าไม่มีเสียงธรรม แผดออกมานี้ก็เลสพองตัวเหยียบโลกพิณาศ เหยียบพระเหยียบเณรพิณาศ ถ้าเสียงธรรมออกมาแผดก็เรียกว่าต้านทานกัน ลบล้างกัน อันนั้นก็สงบตัวไป นี้เรียกว่าเสียงธรรม คือกิเลสมันไม่ชอบ ที่นี้ก็กิเลสมันมีอยู่กับหัวใจทุกคน มันก็ไม่ชอบแทบจะว่าทุกคน พอได้ยินเสียงธรรมแผด ๆ อู๊ย วันนี้ท่านดูแล้ว ว่างั้นนะ ที่จะย้อนเข้ามาว่า เพราะ

พวกเรามันต้องเกินตัวไม่ว่านะ คือจะย้อนมานี้ เสียงธรรมท่านแผดแล้ววันนี้ท่านดูแล้ว จะย้อนเข้ามาว่า เพราะพวกเรามันต้องเกินประมาณไม่ว่านะ มีแต่รวมกันว่า อ้อ วันนี้ท่านดูนะ ๆ นี่ละเสียงธรรมขึ้น ก็เลสแปลกหูแปลกตาแปลกใจขึ้นทันทีถ้าเป็นเสียงธรรมขึ้นนะ เพราะอันนี้เป็นข้อศิกของกิเลส ถ้าอันนี้ไม่ขึ้นแล้วมันจะพองตัวและแหลกหมด ทางธรรมต้องออกต้านทานเรื่อย ๆ

จึงได้พูดว่า พ่อแม่ครูจารย์ท่านดู พระท่านก็ตอบได้ดีนี่ อย่ว่าแต่ท่านดูเลย พอขับท่านขับเลย คือขับสิ่งเลวร้าย ขับเนื้อที่เสียออกมันจะเปื้อนเนื้อที่ดีทั้งหลาย อวัยวะส่วนดีมีเยอะ ที่ส่วนเสียมีเพียงเล็กน้อย ถ้าไม่รีบตัดออกมันจะลุกลามเข้าไปหาอวัยวะส่วนใหญ่ให้เสียไปหมด ที่ท่านขับ คือพวกนี้มันใช้ไม่ได้แล้ว เพื่อรักษาส่วนใหญ่ไว้ ตัดเนื้อร้ายนี้ออก เป็นอย่างนั้นนะที่ว่าท่านดู แต่กิเลสมันไม่ยอมฟังเสียงและคิดแบบที่ว่านี้ มันจะคิดแบบมันอย่างเดียว เรียกว่ากิเลสกับธรรมเป็นข้อศิกกัน อะอะออก กิเลสจะได้เปรียบเสมอ พอเสียงธรรมออกบ้างนี่กิเลสจะถือว่าเป็นภัยต่อมัน หรือว่าตำหนิมัน มันไม่ยากให้ตำหนิ

เราไปดูอยู่ ตอนเช้าตอนเย็นออกไปเที่ยวดูหมด ภายในวัดนี้ก็ดู ๆ อะไรที่แปลกหูแปลกตาที่ผิดแปลก ส่วนมากอยากจะว่าร้ายทั้งร้ายเป็นกิเลสเหยียบเข้าไป ๆ เพราะฉะนั้นถึงดีออกเรื่อย ๆ ให้รู้ตัว จะว่าอะไร พระเณรเรานี้แหละจะพูดอะไร ทั่วประเทศไทยว่างั้นเลย มีน้อยมากที่จะเห็นว่าสิ่งก่อสร้างทั้งหลายเป็นข้อศิกต่อธรรม สำหรับพระและสำหรับพระผู้ปฏิบัติธรรม นอกนั้นไม่เอามาเกี่ยว สำหรับพระฟังเพื่อห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวไม่ดี สำหรับพระปฏิบัติแล้วยิ่งแล้ว อย่าเข้าไปยุ่ง นั้น คือธรรมเลิศเลอขนาดไหนถึงไม่ให้สิ่งเหล่านี้เข้าไปยุ่ง ฟังซินะ นั้นละเลิศเลอขนาดนั้น ถึงขนาดที่ว่าพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย ฟังซินะ รู้เห็นแต่พระพุทธเจ้าองค์เดียวสิ่งที่เลิศเลอ ซึ่งโลกสามแดนโลกธาตุมองไม่เห็นเลย เห็นเฉพาะพระพุทธเจ้าองค์เดียว แล้วเวลามองมาแล้วทรงท้อพระทัย

ก็เพราะเห็นว่าอันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ถ้าเป็นพวกสัว่มพวกถานดีทั้งนั้น ประเภทเหล่านี้เทียบกับธรรมแล้วเหมือนสัว่มเหมือนถาน ดูถูกใครอะไร ธรรมไม่ได้ดูถูก ธรรมเป็นธรรมล้วน ๆ เลิศเลอมาแต่กาลไหน ๆ กิเลสมันก็เลวของมันมาแต่กาลไหน ๆ เหมือนกัน เมื่อจะแยกแยะไม่ให้มันคละเคล้ากันมันก็ต้องกระทบกัน สำหรับผู้อย่างน้อยสะเทินน้ำสะเทินบก ผู้ไม่มีอะไรแบบปทปรมะนี้เห็นธรรมเป็นภัยทั้งนั้น เห็นกิเลสเป็นคุณทั้งหมดทั้ง ๆ ที่มันเป็นโทษ เป็นอย่างนั้นนะ

พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเน้นหนักในเรื่องการก่อสร้างตำรามิ เน้นหนักมากที่สุดทีเดียว พูดจนกระทั่งเวลาออกไปปฏิบัติ ถ้าวัดไหนมีการก่อสร้าง แสดงว่าครั้งพุทธกาลก็

มีอยู่แล้ว แต่ไม่มีแบบเลยเถิดเลยแดนเหมือนสมัยปัจจุบันนี้ นะ หากมี ท่านถึงเอามาแสดงไว้ในตำรา เวลาออกไปปฏิบัติให้หาที่สงบบงเบียบ นี่ขึ้นแล้วนะ สถานที่ไม่ควรพักควรอยู่ สถานที่ชุมนุมชน สถานที่ทางสามแยกสี่แยก ทำน้ำ ฟังซิ คนขึ้นลงทั้งหญิงทั้งชาย จากนั้นก็ไล่เข้าไป วัดไหนที่มีการก่อสร้าง อย่าไป ฟังซินะ นี่แสดงว่ามีอยู่แล้ว ที่มีการก่อสร้างอย่าไป ย่นเข้ามาอีก แม้ที่สุดต้นไม้ใหญ่ที่มีดอกมีผล พวกสัตว์ทั้งหลายมากิน พวกนกมากินนี้ ที่เช่นนั้นก็อย่าไปพัก ท่านบอกถึงขนาดนั้นนะ คือหาที่สงบบงเบียบล้วน ๆ เพื่อจะแก้กิเลสจริง ๆ

นี่ธรรมแท้ของศาสนาที่แสดงไว้โดยสมบูรณ์แล้ว แล้วกับที่เป็นอยู่เวลานี้มันเข้ากันได้ไหม ฟังซินะ ไปที่ไหนไม่ได้ก่อสร้างอยู่ไม่ได้ เป็นบ้าไปเลยเชียว แม้ที่สุดพระกรรมฐานยังเป็นพวกบ้าก่อสร้างเวลานี้ ถ้าเป็นในวงของเราแล้วเราก็จ้อเบาบ้าง ๆ แต่ถ้าจะเป็นลักษณะที่มันด้านเกินไปแล้วเราก็ปล่อยเสีย หรือโยนออกไปเสีย วางั้นแหละเตือนอยู่เสมอเนะเรื่องการก่อสร้างไม่ใช่ของดี สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความเลิศเลอในธรรมทั้งหลาย จะเห็นสิ่งเหล่านี้เป็นข้าศึกทั้งนั้น ไม่เห็นสิ่งนี้เป็นคุณเป็นประโยชน์อะไรเลย อยากจะพูดอย่างนั้นนะ

ฟังซิว่า รุกขมูลเสนาสน์ พอบวชแล้วไล่เข้า รุกขมูล ก็คือร่มไม้ เป็นที่หนึ่งเลย จากนั้นก็ตามถ้ำเงื่อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ บอกไป มีแต่ที่สงบทั้งนั้นที่บอกไปเหล่านี้ นอกจากนั้นยังสอนให้อุตส่าห์พยายามอยู่ในที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิดนูนนะ จิตจางเมื่อไร ให้อุตส่าห์พยายามอยู่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด อยู่ก็อยู่บำเพ็ญไม่ใช่อยู่นอนเหมือนหมูให้ไปอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นั้นฟังซินะ นี่ละคัมภีร์ที่เป็นศาสนาของเราทุกวันนี้ ไม่ใช่สิ่งเหลวแหลกแหวกแนวส้วมถ่านมาเป็นศาสนานะ แต่เวลานี้มันเป็นของมันอยู่แล้ว มันแทรกมันเหยียบมันทับมันถมเก่งกว่าศาสนาหลายเท่านะ

ไปที่ไหนมีแต่เรื่องกิเลส สร้างวัดสร้างวา คือสร้างส้วมสร้างถ่านให้กิเลสนั้นแหละจะเป็นอะไร ถ้าสร้างวัดวาเพื่อชำระกิเลสแล้วที่ไหนอยู่ได้หมด ใครจะอยู่ง่ายกินง่ายนอนง่ายยิ่งกว่าผู้ชำระกิเลส มีอยู่ด้วยกันมากน้อยไม่ได้สนใจกับเรื่องการอยู่การกิน การหลับการนอน ล้มหัวลงที่ไหนเป็นเสือเป็นหมอนไปในตัว อาหารมีอะไรมากินพอยังชีวิตให้เป็นไป ไม่ติดไม่ดิน อาหารนั้นดินนี้ไม่ดี อันเป็นเรื่องของกิเลสที่เยวเหยียบนั้นเหยียบนี้ ธรรมไม่เหยียบ นั้นฟังซิ นี่ละผู้ปฏิบัติท่านอยู่ที่ไหนสะดวกสบายหมด แล้วก็ นั้นละผู้เอาธรรมออกมาประกาศสอนโลก ไม่ใช่ผู้เหลือเฟือ ผู้นอนอยู่ในส้วมในถ่านเอาธรรมมาสอนโลกเรายังไม่เคยเห็นมี ถ้ามีพระพุทธเจ้าก็ไม่สอนว่า รุกขมูลเสนาสน์สำหรับพระนะ ท่านไม่สอน ท่านจะไล่เข้าไปกระตูดหมูกระตูดวัวซุ่ม ๆ ไปที่ไหนตลาด

ใหญ่ ๆ กระจุกหมูกระจุกวัวหรือกระจุกหมาก้อาจมีอยู่ในนั้น ไปเอามาอวดตลกตลก
หน่อยนะ ไม่เห็นมีวะ มีแต่ไล่เข้าป่า ๆ

เวลานี้จะหมดแล้วนะธรรมประเภทนี้ สถานที่อย่างนี้ที่ยังธรรมให้ได้ครอง
โลกครองสงสาร สอนโลกสอนสงสารต่อไป คือผู้อยู่ในที่เช่นนี้ด้วยอรรถด้วยธรรมจริง
ๆ ผู้นี้จะเอาธรรมออกมา อยู่ตลาดลาดเลากระจุกหมูกระจุกวัว ก็มีแต่กระจุกหมู
กระจุกหมาละจะมาอวดกันเต็มตลาด วิเศษวิโสอะไร

นับวันยุ่งขึ้นทุกวันนะศาสนาเรา กิเลสเข้าเหยียบ ๆ ยุ่งขึ้นทุกวัน ๆ หากความ
สงบไม่ได้ มีแต่เรื่องของกิเลสเหยียบทำลายธรรมทั้งนั้น เฉพาะเมืองไทยเรานี้เป็นเมือง
พุทธ เครื่องหมายแห่งชาวพุทธมีที่ตรงไหนบ้าง มองไปไหนไม่ค่อยเห็นและไม่เห็น ไม่
ได้พูดด้วยความประมาท เอาธรรมออกจับฉั ธรรมพระพุทเจ้าท่านสอนว่ายังไง ๆ
เทียบกับสิ่งที่มีอยู่เต็มโลกเต็มสงสาร มันเป็นอย่างนี้ มันหนุนธรรมหรือเหยียบย่ำธรรม
มันก็เห็นไปหมด มีแต่เรื่องเหยียบย่ำทำลายธรรมทั้งนั้น ไม่ได้มีอะไรที่จะส่งเสริมธรรม
ถ้าส่งเสริมธรรมให้ต่างคนต่างปฏิบัติประพฤติตัวให้เป็นคนดี ขรราวาสก็ให้อยู่แบบ
ขรราวาสเป็นคนดี การอยู่การกินการใช้การสอยอย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ให้อยู่พอเป็นพอไป
นี่คือธรรม จะเป็นความสงบร่มเย็นภายในใจ ไม่ติดไม่ตื่นจนเกินไป เพราะสิ่งเลวร้ายทั้ง
หลายนั้นมันดึงมันลากมันเข็นไปก็ติดกับสิ่งนั้น ถลอกปอกเปิกไปทั่วโลกทั่วสงสาร

สมบัติเหล่านี้ไม่ได้อดนะในเมืองไหนก็ตาม เช่น เมืองไทยเรานี้อดอยากที่ไหน
แต่ทำไมความสุขจึงอดอยากเอานักหนา ขาดแคลนเอามากในเมืองไทยเรา ซึ่งเป็นเมือง
สมบูรณ์ด้วยวัตถุสิ่งเหล่านี้ ซึ่งควรจะส่งเสริมคนให้มีความสุข ทำไมกลับกลายเป็นพิน
เป็นไฟเผากันทั่วโลกดินแดน ไปที่ไหนมีแต่ความทุกข์เดือดร้อนกันหมด นี่คือการไม่
ปฏิบัติตัว เอาแต่สิ่งภายนอกเข้ามาปรนปรือ ๆ มันปรนปรือหาอะไรมีแต่ความทุกข์
ความเดือดร้อน ได้มาแล้วมันตื่นอีกจะเอาอีก ๆ นั่นละความโลภฟุ้งซันพอเมื่อไร
ความโลภไม่เคยพอ เอา ได้มาซิ พอได้มาปั๊บนี้เรียกว่าเสริมไฟแล้ว เพิ่มขึ้นอีก ๆ ถ้า
เป็นธรรมแล้วได้มาขนาดนี้พอแล้ว นั่นเห็นไหมธรรม ท่านตัดปั๊บ ๆ เมื่อพอแล้วก็ไม่
ติด ไม่ติดก็เป็นสุขเท่านั้นเอง นี่เรียกว่าธรรม

ขรราวาสก็ต่างคนต่างปรับปรุงตัวเองแก้ไขตัวเองให้เป็นคนดี ในครอบครัวเหี้ย
เรือน ตั้งแต่ตัวออกไปครอบครัวเหี้ยเรือน สังคม ถ้าต่างคนต่างได้รับการอบรมจาก
ศีลจากธรรมพอสมควร สมนามว่าเราเป็นชาวพุทธแล้ว เมืองไทยเราไม่น่าจะเหลวไหล
โลเลอย่างที่เป็นมานี้เลย นี่เหลวไหลเอามากทีเดียวจนจะดูไม่ได้ในเรื่องของธรรม เอา
มาเทียบกันปั๊บเข้ากันไม่ได้เลย ฟุ้งซิ ไหนเครื่องหมายของชาวพุทธเราไปอยู่ที่ตรงไหน
ไปที่ไหนเห็นแต่เรื่องทำลายธรรมทั้งนั้น ทำลายศาสนา ทำลายตัวเอง เต็มบ้านเต็มเมือง

แล้วก็อวดตัวว่าเป็นเมืองพุทธ ๆ มันไม่มีเครื่องหมายของพุทธ เพราะพุทธนั้นทำคนให้เป็นคนดีให้รู้เนื้อรู้ตัว

คำว่า พุทธะ คือผู้รู้ รู้ด้วยสติปัญญา ประกอบด้วยอรรถด้วยธรรมแทรกเข้าไป สติก็ดี ปัญญาที่ดี เป็นประโยชน์ไปหมด เรื่องกิเลสมันก็มีสติปัญญาแต่เป็นแฉกกิเลส อย่างนำเอามาใช้ แยกมันออกอย่างนั้นชิมันก็ดี นี่หาปรับปรุงแก้ไขแต่สิ่งภายนอก ตัวของเราเองไม่สนใจแก้ไขตัวเอง จนกระทั่งตายมันก็ตายทิ้งเปล่า ๆ พอเสร็จแล้วก็ นิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา พระก็ไม่รู้ กุสลา ธมฺมา แล้วใครจะจูงใครไป มันก็ลงนรก จกเปรตไปแบบเดียวกันหมดทั้งพระทั้งฆราวาสนั่นแหละ ถ้าทำตัวเป็นอย่างนี้นะ

ถ้าทำตัวให้เป็นคนดี ประชาชนก็ปฏิบัติตัวให้อยู่ในฐานะของประชาชนผู้มีศีลมีธรรมงดงาม ไปที่ไหนมีความเฉลี่ยเผื่อแผ่ มีความเมตตาต่อกันและกัน มีความเห็นอกเห็นใจกัน เกรงอกเกรงใจกัน เทียบความผิดความถูกในหัวใจเขาหัวใจเรามันมีได้ด้วยกัน เทียบความดีใจเสียใจมันมีได้ด้วยกัน อะไรพอเฉลี่ยกันไปให้เฉลี่ยกันไป นอกจากมันผิดเอาเสียจนลดหย่อนผ่อนผันไม่ได้ก็หลีกเลี่ยงเสีย ไม่งั้นก็ปิดอกเสีย มันมี พวกเลวร้ายอย่างนั้นมี ที่พอดีพองามเราสำหรับเป็นชาวพุทธแล้วให้ปฏิบัติกันอย่างนี้นะ

ไปไหนเป็นมนุษย์ประหนึ่งว่าอวัยวะเดียวกัน เข้าไหนไปได้หมด ไม่ว่าบ้านใดเมืองใด จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน ภาคใด เหมือนกันหมด ถ้าเอาศีลธรรมเข้าครอบแล้วจะดีเหมือนกันหมด ถ้าไม่ใช่ศีลธรรมแล้ว โอ๊ย ทั้งยกยอปอปั้น ทั้งเหยียบย่ำทำลายกันเหลวแหลกไปหมด ไม่มีใครเกินมนุษย์นะ ดื้อที่สุดยิ่งกว่าลิง คือมนุษย์นี่แหละ มันอยู่ไม่เป็นสุขนะ อยากอวดอยากต้ออยากเด่นอยากดั่งนั้นแหละมันพาเหยียบกันลงเวลานี้ แต่ธรรมท่านไม่ยกดั่ง ให้มันดั่งขึ้นที่นี้ ดั่งขึ้นที่จิตนี้ ความดีไม่เคยมีให้มันดั่งขึ้นด้วยการปฏิบัติตัวเพื่อความเป็นคนดี ทุกสิ่งทุกอย่าง กายวาจาใจ ความประพฤติหน้าที่การงาน ให้มันดั่งขึ้นที่ความประพฤติด้วยความดีงามนี้ มันก็ดีด้วยกันนั่นแหละ ถ้ามาปรับปรุงตัวเอง

นี่มันไม่สนใจปรับปรุงตัวเองนะ มันไปหาเกาตั้งแต่ภายนอก ถ้าว่าบ้านเรือนก็ว่าดีแล้ว หาอะไรมาตอกมาแต่งเสียหุหุราฟุฟุ เป็นบักกันอีกไม่เลิกไม่แล้วนะ ที่นอนหมอนมุ้งก็ไปตกไปแต่ง ไม่ทราบตกแต่งหาพ่อหาแม่มันอะไรเราอยากว่าอย่างนั้น เอาธรรมมาตี คำว่าพ่อแม่ คือธรรมท่านค้นพิน สุตกแต่งหาพ่อหาแม่สุอะไรนิกหนา ธรรมกูครองโลกมานมนานกูไม่เห็นตกแต่งอะไร ท่านค้นพินท่านอยากว่าอย่างนั้น เข้าใจไหมเมื่อก่อนไม่ว่า หลวงตาบ๊วว่าแทนเสียบ้าง หลวงตาบ๊วกก็มีพินเหมือนกัน พอกัด กัดเลย

มันเลขขนาดนั้นนะพวกเรา ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัว เป็นบักตั้งแต่ภายนอก ตัวเองไม่ปรับปรุงแก้ไขตัวเอง หาทางดีไม่ได้นะ ต้องปรับปรุงแก้ไขตัวเอง ครั้นเกิดมาแล้ว

เข้า ไปตั้งชื่อตั้งนามกันอีก ชื่อมันปากจรวดดาวเทียม ตัวมันจมอยู่กับนรก มันดินมันติด ได้ชื่อดีก็เอา ตัวจะลงนรกหลุมไหนช่างหัวมัน ขอให้ได้ชื่อได้นามดีก็เอา

นี่กำลังเป็นบ้ำชื่อ ต่อไปนี้จะเป็นบ้ำตั้งนามสกุลนะ นามสกุลแต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายมาตั้งไว้เป็นกฎเป็นเกณฑ์ ให้มีหลักมีแหล่งมีขอบมีเขต มันจะตั้งแบบนั้นแหละ แบบสวดสวดงดงามหรรษาฟูฟ่า ฟาดขึ้นปากจรวดดาวเทียม มันจะเป็นบ้ำตั้งชื่อแล้วก็ตั้งนามสกุล เวลานี้กำลังเป็นบ้ำตั้งชื่อกัน โอ้ย ชื่อไม่ใช่เล่น ๆ นะ ดูคนเหมือนเปรต แต่ดูชื่อ โน่น พวกสวรรค์พรหมโลกนี่แตกฮือ ๆ เลย ชื่อเขาสูงกว่าพวกนั้น เข้าใจไหม แต่คนนี่จมอยู่กับนรก นรกแตกอีกเหมือนกันนะ ตัวของเขาเองลงไปนรกแตก ชื่อของเขาขึ้นสวรรค์พรหมโลก พวกเทวดาอินทร์พรหมแตกฮือ ชื่อเขาเก่งกว่านั้นอีก ถ้าลงนรกแล้วก็เขาเก่งกว่านั้นอีก ทางความโหดร้ายทางบาปกรรมทั้งหลายเต็ม นรกนี้แตกไปแล้ว เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้

เราจะเอาแบบไหนพิจารณาซิชาวพุทธเรา หาตั้งชื่อไพเราะเพราะพริ้ง ลูกเกิดมาแต่ละคนวิ่งไปหาอาจารย์องค์นั้นหาอาจารย์องค์นี้ ไปตั้งชื่อตั้งนาม อาจารย์ก็บ้ำตั้งชื่อไปหาดูตำรับตำราตั้งชื่อมา ตำรับตำราปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดี พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วทำไมไม่สนใจ เราอยากถามตรงนี้นะ มันเป็นบ้ำอะไรกับชื่อกับเสียงนั้น ตัวเองบอกพร่องตรงไหน ให้ต่างคนต่างตั้งชื่อตัวเองเข้าตรงนั้นซิ เอาธรรมมาจับ นี่เอาธรรมมาตั้งชื่อให้ คนนี้ไม่เป็น ถ้าว่าดีมันดีไหมละ นั้น จ้อเข้าไปชื่อว่าอะไร นายดีหรือนางดี มันดีไหม ถ้าไม่ดีแก้ นั้นจึงเรียกว่าตั้งชื่อให้ถูกต้องซิ นี่ตั้งบ้ำ ๆ กันไป ที่ไหนก็ตั้งกันหมด มันกำลังเป็นบ้ำตั้งชื่อนะเวลานี้ มันไม่ได้สนใจปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดี ตั้งเท่าไรมันก็ไม่ได้นำได้หลังละนะ

อย่าพากันหลงชื่อนะ ประสาลมปาก เขาเรียกอะไรก็เรียกซิ หมาก็เราไม่เป็นหมาเป็นอะไรไป บ้านแต่ก่อนเราโบรมโบราณมี ชื่อนางหมาก็มีนางเหม็นก็มี เขาก็เต็มบ้านเต็มเมือง เขาไม่ได้เหม็นเขาไม่ได้เป็นหมา เขาตั้งชื่อกันอย่างนั้น ก็ชื่อเฉย ๆ ตั้งอะไรก็ดี เทวดาอินทร์พรหมมันก็ไม่เห็นได้เรื่องอะไร มันไม่เป็นเทวดา มีแต่ชื่อ แน่ ๆ นี่ว่าเป็นหมามันไม่ได้เป็นหมา ก็เป็นแต่ชื่อ ให้พิจารณาอย่างนั้นบ้างซิ เวลานี้กำลังเห่อเป็นบ้ำตั้งชื่อกัน

อันที่สองต่อไปนี้มีมันจะตั้งนามสกุลนะ นามสกุลปู่ย่าตายายให้มาเป็นสิริมงคล เป็นมรดกอันดีงามแล้วมันจะไม่เอา มันจะไปหาฟัดเอาจรวดดาวเทียมที่ไหนมา มาตั้งนามสกุล สำคัญที่มันไม่สนใจปฏิบัติปรับปรุงแก้ไขตัวเองซิ ไปแก้ไขตั้งแต่สิ่งภายนอก ๆ มันถึงไม่ได้เรื่องได้ราว

ธรรมท่านสอนให้แก้ภายในนะ คัมภีร์ท่านว่าไง จับคัมภีร์เข้ามาสูตัวของเรา เราบอกพระองค์ตรงไหนกับคัมภีร์ ธรรมวินัยท่านสอนว่ายังไง ศาสนาท่านสอนยังไง เอาศาสนาทางปู่ ปฏิบัติตัวตามศาสนา ไม่ว่าฆราวาสไม่ว่าพระ จะดีไปตามสัตตามส่วนของฆราวาสและพระนั่นแหละ แต่ที่ไม่สนใจนี้มันไม่ได้เรื่องทั้งนั้นแหละ พระโกนมันสักสิบหัว ฟาดเอาหมดทั้งหนังออก ยังเหลือแต่กะโหลกศีรษะ มันก็มีแต่กะโหลกศีรษะ ไม่มีความดีติดตัว ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติตัวเองนะ ถ้าตั้งใจปฏิบัติตัวเอง โคนไมโกนก็ได้ผมมันเกิดมาตั้งแต่วันเกิด เป็นแต่เพียงว่าทำให้เป็นเครื่องหมายของนักบวชไม้นักบวชฆราวาสและพระ ให้ผิดแปลกกันด้วยเครื่องหมายนี้เท่านั้น ส่วนความดีงามแล้วปฏิบัติได้ด้วยกัน ทั้งประชาชนพระเณรทำได้ด้วยกัน เพราะความทุกข์ความสุขมีได้ด้วยกัน เนื่องจากความผิดความถูกมีได้ด้วยกัน แก่ตรงนี้มันดีได้ด้วยกันทั้งนั้น ให้พากันจำเอา นะ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร แฮ้อ นาทุเรศนะ

ไปหาเกาแต่ที่ไม่คัน แฮ้อ ทุเรศจริง ๆ นี่เราเห็นวัดเราเนี่ย มันลูกกลมเข้ามาเรื่อย ๆ ส่วนมากจะเป็นเวลาเราไม่อยู่ เราไม่อยู่หากมีแทรกโน้นแทรกนี้ทำเข้าไป กลับมามาดูเวลามา เพราะธรรมดามาแล้วจะต้องดูนะ ภายนอกภายในดูตลอดทั่วถึง ออกจากนี้ก็ออกดูข้างนอก ดูทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เราเป็นผู้ปกครอง มันก็เป็นอย่างนั้นซิ ไม่เป็นอย่างนั้นได้ยังไง รับผิดชอบ รับผิดชอบแล้วโดยนัย ไม่ต้องประกาศว่ารับผิดชอบมันก็เป็น การรับผิดชอบอยู่ในตัว เพราะอย่างนั้นถึงได้ดูพระละชิ ใครที่มาทำงานอยู่ในวัดนี้ อย่าโกโรโกโสสู่มสู่มห่านะ เสียวัดเลยนะ เราสงวนไว้เต็มสัดเต็มส่วนวัดนี้ ถึงขนาดนั้นเรายังเรียกว่าวัดสำเพ็งแล้ว ฟังซินะ มันเลอะเทอะไปแล้วจึงเรียกวัดสำเพ็ง ถ้ามันเลยกว่านี้ ก็หมดเท่านั้นเอง จะมีอะไรเหลือติดศาสนาพุทธเราละ

วัดถุนี้สำคัญมาก มันทำได้ง่าย เพราะกิเลสลากไป พอสร้างอันนั้นขึ้นมาบีบความกังวลจะไปอยู่ที่นั่น แม้ที่สุดสร้างกระต๊อบขึ้นมา วันนั้นกระต๊อบยังไม่เสร็จ ต้องเป็นความกังวลกับกระต๊อบหลังนั้นแหละ สร้างร้านเล็ก ๆ ขึ้นมา ยังไม่เสร็จจนวันนี้ ความกังวลจะอยู่ในร้านเล็ก ๆ ถ้าไม่ทำมันก็ไม่มีอะไร เพราะฉะนั้นมันจำเป็นให้ทำเสียตั้งแต่หมูหมาเปิดไก่อสัตว์เขายังมีที่พักที่อาศัย นกเขามีรังมีรัง พระเรามาจากคนจะว่าไง ก็ต้องมีพอกพักพอกอาศัยบ้าง เอาราคาญกัทนเอาด้วยความระมัดระวัง นั้น การทำหน้าที่การงานท่านให้ระมัดระวังตลอด ท่านไม่ได้ลืมนื้อลืมนัตนะ ทำอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้ว พอเสร็จเสร็จ หน้าที่การงานที่จะชำระกิเลส หมุนตัวทั้งวันทั้งคืน นั้นผู้ภาวนาเพื่อละกิเลส ท่านทำมาอย่างนั้นนี่นะ ท่านไม่ได้แบบโกโรโกโสไปไหน ๆ ไม่ได้เรื่อง อยู่ไหนไม่ได้เรื่อง ไม่มีสติไม่มีปัญญาชำระกิเลส มีแต่กิเลสโหมตัวเข้ามาทับ ๆ มันก็แหลกหมดละชิ

ถ้าว่าสร้างวัดสร้างวา ก็มีตั้งแต่วัตถุดิบเข้ามาเหยียบย่ำทำลาย หรุหร่าฟุฟา ให้สวย ใ้ห้ามทางภายนอก ภายในสกปรกรกรุงรังยิ่งกว่าส้วมกว่าถ่านไม่มองดู ใจสกปรกด้วย กิเลสเหยียบห้วมัน ทับห้วมันมันไม่มองดู จำเอนะไปปฏิบัตินะ มันจะหมดจริง ๆ นะ ศาสนา ดูอยู่ชัด ๆ นี้จะว่าไง กุดต้วนเข้ามา ๆ ว่าศาสนาเจริญ ๆ ก็ถือเอาวัตถุนั้นแหละ ว่าเจริญ วัดไหนหรุหร่าฟุฟาสดสวยงดงาม มีโบสถ์มีวิหารหลังคากุฎีที่ชั้น ๆ หรุหร่าฟุ ฟา โอ้ย วัดนี้เจริญ นำเกรงขาม เกรงขามชี้หมาอะไร ประสาอิฐปูนหินทราย ฟังซินะ เกรงขามธรรมต่างหาก ธรรมอยู่ที่ไหนดีหมด จึงว่าท่านไปอยู่ในป่าในเขา ผ้าชีริ้วห่อ ทอง ฟังซิ ภายในสง่าจ้า นั้นมันต่างกันนะ แล้วธรรมนี้แลทำให้ท่านให้สงบ และทำให้ท่านให้ นำทำประโยชน์ให้โลกได้กว้างขวางมากมาย ให้ความสงบร่มเย็น เพราะธรรมอันนี้แล ไม่ใช่เพราะอิฐเพราะปูนเพราะหินเพราะทรายนะ ธรรมต่างหาก ให้พากันจดจำให้ดี เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละ

เราฝึกหัดสอนภาวนาให้พากันจำนะ เราพูดแล้วพูดเล่าเรื่องภาวนาไปไหนสอน ให้ภาวนา คือพุทธศาสนาแท้จะสง่าอยู่ที่ไหนนะ การทำบุญให้ทานทั้งหมดเวลานี้ ทำแล้ว เหมือนไม่ได้ทำ ไม่รู้ไม่เห็นทั้ง ๆ สิ่งที่ทำอยู่ในใจเราไม่เห็น ไม่ว่าจะบาป-ว่าบุญอยู่ที่ใจ แต่เวลามันมีดมันไม่เห็น โน่นเวลาภาวนาไปโน่น เปิดให้มันซัดเสียนะ เวลาภาวนาไป ๆ ในเบื้องต้นก็อบอุน นี้ละบุญกุศลค่อยรวมมา เหมือนกับวัวควายของเราที่ปล่อยไว้หน้า บ้านนั้น มันก็ป่วนเปียน ๆ อยู่ยังไม่เปิดคอกให้มันเข้า เข้าใจไหม มันก็ป่วนเปียน ๆ ประตูบ้านนั้นแหละไม่ไปไหน ที่นี้พอเปิดประตูแล้วมันก็ไหลเข้ามาในบ้าน กองเต็มอยู่ในบ้าน มีแต่วัวแต่ควายของตัวทั้งนั้นแหละไม่ใช่ของใคร อันนี้ก็เหมือนกัน บุญกุศลที่ ทำมาน้อยให้หายไปไหนไม่หาย ทำยังไงไม่มีอะไรจะทำให้หายได้ เป็นอฐานะ เป็น อย่างอื่นไปไม่ได้ บาปต้องเป็นบาป บุญต้องเป็นบุญตลอดมา แต่มันไม่เห็นก็กิเลสปิด เอาไว้

ที่นี้พอเราภาวนาเข้าไป ๆ รวมเข้าไปภาวนาเข้าไป ที่นี้อย่างน้อยได้ความอบอุน นี้เริ่มเข้ามานะ การทำบุญให้ทานมาน้อย จำได้ไม่ได้ก็ตามจะเริ่มเป็นความอบอุนเข้า มา ไกลเข้ามา เรียกว่าวัวควายมันเข้ามาปากคอกแล้วนะ มันจะเข้าคอกเข้าใจไหม เริ่ม เป็นความอบอุน คิดหาอะไร ๆ ที่จะเกาะอะไร ๆ มันเหลวไหล ๆ จิตใจเหี่ยวแห้ง ๆ ดู นั้นดูอันนี้ก็.เอ้อ.อาศัยได้เวลาเรามีชีวิตอยู่ตายไปแล้วก็เหือดแห้ง พอหมუნเข้ามาทาง จิตใจศีลกับทานอบอุน ๆ ที่นี้ภาวนาเข้าไป เรียกว่าดึงเข้ามา ๆ เทียวป่วน ๆ เปียน ๆ อยู่นอกคอก ที่นี้พอภาวนาเหมือนเปิดประตูคอก จะค่อยเริ่มเข้ามา ๆ อบอุนเข้ามา ๆ แน่นเข้ามา คิดอะไร ๆ เหลว ๆ ไหล ๆ คิดเข้ามานี้แน่นปึ๊ง นั้น.เอาละนะเริ่มแล้ว นี้ละ ที่ฟังของใจดูแต่ก่อนนะ

พอดคิดเข้ามาที่ใจบอันทันทีเลย นี่ได้ที่พึ่งแล้วจะไปแล้ว ไม่อาศัยสิ่งเหล่านั้น มันชัดอย่างนั้นนะ ที่นี้พอภาวนาเข้าไปแน่นหนามันคงเข้าไป เด่นเลยที่นี้ บุญกุศลสร้าง มามากน้อยมารวมอยู่นี้หมด เหมือนกับน้ำมหาสมุทร น้ำที่ไหลไหลมาจากคลองใดก็ตามลงมหาสมุทรแล้วจำอยู่ในจุดเดียวหมด ที่นี้บุญกุศลทั้งหลายที่สร้างมามากน้อย ไกลไกลนานขนาดไหน ไหลเข้ามาหาจุดรวม พอภาวนาเปิดรับที่นี้เข้ามา ๆ จิตละเอียด เข้าไปจิตส่องใสเท่าไร ยิ่งไม่มีอะไรมีแต่กองการกุศลผลประโยชน์ของตัวเองเต็มหัวใจ นั้นเห็นไหมล่ะ ชัดเข้า ๆ ที่นี้อันนี้เอาให้สุดยอดเลยนะ อันนี้ละหุนจิตนะ บุญกุศลทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ว่าจะให้ทานมากน้อยมากก็กับก็กลับก็ตาม รักษาศีลภาวนา ขึ้นชื่อว่า ความดีไหลรวมเข้ามา ๆ ไกลเข้ามา ๆ ที่นี้สร้างทำนบใหญ่คือภาวนาแล้วก็ไหลไกลเข้ามา พอสร้างทำนบใหญ่ดีเข้าเท่าไร อันนี้ยิ่งไกลชัดติดพันเข้ามาเด่น ๆ จำให้ดีนะ คำนี้

ที่พึ่งของเราทั้งหลายคิดไปทั่วแดนโลกธาตุมันจะเหลวไหลหมดนะ เมื่อได้ที่พึ่ง อันนี้แล้วมันจะเหลวไหลไปหมดเลย ไม่มีอะไรสู้อันนี้ได้เลย ที่นี้จิตมาเกาะ ๆ อบอุ่นอยู่ที่ไหนอบอุ่น ผลสุดท้ายจะตายก็กลัวหาญไม่กลัว เพราะจิตไม่ตาย จิตกับธรรมชาติ ความดีนี้อยู่ด้วยกันไม่ตายแล้วจะไปเดือดร้อนอะไร คนที่สร้างแต่ความชั่วก็คิดถึงเรื่อง ความชั่ว ไฟมันอยู่ในนี้แหละคือความชั่ว มันยิ่งเดือดร้อนตายแล้วฝังเลย ไปเลย นั่น ต่างกันนะ ที่นี้เวลาบุญกุศลพอแล้วถึงขั้นบุญกุศลเต็มที่แล้วหุนฝังเลยที่นี้ หลุดปั้ง ออกจากโลกธาตุ นี้ละบุญกุศลนี้ส่งถึงที่สุด วิมุตติพระนิพพานฝังเลย นั่น ออกจากอันนี้ ทั้งนั้นนะ ไม่ได้ออกจากอะไร ให้พากันจำให้ดี นี้ถอดจากหัวใจมาพูดนะไม่ได้มาพูด เล่น ๆ

เพราะฉะนั้นจึงว่าให้สร้างทำนบคือภาวนา อย่าปล่อยอย่างวางให้ติดกันไปสร้าง ทำนบไป แล้วกวาดต้อนข้างนอกเข้ามา เอ้า ทานก็ทำ ศีลก็รักษา อะไรก็ทำตามกำลังของเรา เอ้า กวาดเข้ามา ๆ สร้างทำนบคือภาวนา ให้สร้างขึ้นทุกวัน เข้าใจไหม เพื่อจะ บรรจุน้ำมาก ๆ น้ำไหลเข้ามาไม่มีที่อยู่ได้ยังไง ท่วมหัวคนนะจะว่าไม่บอก เอาละจะให้ พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com